Sygn. akt III Cz 366/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy
w następującym składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Dyrda (spr.)

Sędziowie SO Anna Hajda

SR (del.) Łukasz Malinowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 kwietnia 2016 roku

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Z. J. (J.)

przeciwko dłużnikowi D. L.

o świadczenie pieniężne

w przedmiocie skargi dłużnika na czynności i zaniechanie czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim M. D.
w postępowaniu egzekucyjnym o sygn.. akt Km726/14

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 30 października 2015 r., sygn. akt I Co 1751/15

postanawia :

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

SSR(del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim postanowieniem z dnia 30 października 2015r. odrzucił skargę D. L. na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim M. D. stwierdzając, iż skarga jest niedopuszczalna. Sąd Rejonowy uznał, że nie na każdą czynność komornika przysługuje skarga, a jedynie na czynności wyłącznie decyzyjne formułowane w postaci postanowień względnie inne, na które skarga przysługuje. Komornik, doręczając odpisy takich czynności, poucza stronę o przysługującym jej środku zaskarżenia jakim jest skarga do sądu. Sąd uznał, że dłużnik kwestionuje szereg czynności faktycznych składających się na sposób prowadzenia egzekucji, które mogą podlegać kontroli w trybie nadzoru administracyjnego sprawowanego przez prezesa sądu.

Zażalenie na to postanowienie wniósł dłużnik zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę, a to błędne ustalenie, że a) skarżący – wśród szeregu opisanych istotnych uchybień komornika sądowego – nie wskazał czynności, która mogłaby być zaskarżona skargą na czynności komornika, podczas gdy wskazano szereg wadliwych czynności, których dopuścił się komornik; b) skarżący kwestionuje wyłączenie sposób prowadzenie

egzekucji a nie konkretne czynności decyzyjne komornika, podczas gdy w petitum skargi wskazano konkretne czynności decyzyjne komornika, które są kwestionowane; c) nie sposób stwierdzić terminowości wniesienia skargi, gdyż skarżący kwestionuje sposób prowadzenie egzekucji, a nie konkretne czynności, podczas gdy skarżący wskazał w pkt 1 skargi, iż skarżona czynność, od której winien być obliczony termin do jej wniesienia to wezwanie wierzyciela do wydania kluczy do mieszkania pełnomocnikowi dłużnika najpóźniej w dniu licytacji ruchomości, tj. dnia 23 września 2015 roku, które to wezwanie zostało doręczone pełnomocnikowi dłużnika 15 września 2015 roku.

Nadto zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art. 767^3 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w postaci uznania wniesionej skargi na czynności komornika za niedopuszczalną, podczas gdy spełniła ona wszelkie warunki formalne niezbędne dla przyjęcia skargi; art. 767 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż nie każdą czynność komornika przysługuje skarga, a jedynie wyłącznie decyzyjne sformułowania w formie postanowienia, podczas gdy zasada wyrażone w owej normie jest odwrotna, skarga przysługuje na wszelkie czynności komornika, a wyjątkowo nieliczne czynności komornika nie podlegają zaskarżeniu skargą; art. 759 § 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie uchybienia komornika podlegają co najwyżej kontroli prezesa sądu w trybie administracyjnym, podczas gdy na mocy naruszonego przepisu Sąd może z urzędu wydawać komornikowi zarządzenia zmierzające do zapewnienia należytego wykonana ni egzekucji oraz usuwać spostrzeżone uchybienia, czego w niniejszej sprawie Sąd zaniechał.

Na tych podstawach wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości, przyjęcie skargi do rozpoznania i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z wnioskami zawartymi w skardze, ewentualnie uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 767 § 1 k.p.c. na czynności komornika przysługuje skarga do sądu rejonowego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Dotyczy to także zaniechania przez komornika dokonania czynności.

Skarga stanowi formalny środek zaskarżenia służący weryfikacji przebiegu postępowania egzekucyjnego (w zakresie właściwym dla komornika) pod kątem jego prawidłowości nie tylko z przepisami postępowania cywilnego, ale również innymi, które regulują sposób prowadzenia tego postępowania, w szczególności ustawy o komornikach sądowych i egzekucji.

Doktryna jednoznacznie odpowiada się za dopuszczalnością zaskarżenia czynności komornika nie tylko decyzyjnych przebierających formę postanowienia, ale również czynności nie decyzyjnych (Komentarz do art. 767 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. Andrzej Jakubecki, WKP 2012; Komentarz do art. 767 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz, red. prof. dr hab. Elwira Marszałkowska-Krześ, C.H.Beck 2015, Komentarz do art. 767 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz do artykułów 730-1217, red. prof. zw. dr hab. Janusz Jankowski; C.H.Beck 2015, Komentarz do art. 767 Kodeksu postępowania cywilnego [w:] Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 730–1088. Tom III, red. prof. dr hab. Andrzej Marciniak, prof. dr hab. Kazimierz Piasecki; C.H.Beck 2015).

Nadto wskazuje się również na występującą tendencję rozszerzającą dopuszczalności skargi na czynności komornika (A. Cudak, Skarga na czynności komornika, Sopot 2015, s. 20-21).

Z tych względów niedopuszczalność skargi na czynności komornika, przewidziana art. 767^3 k.p.c. należy interpretować w sposób zawężający i ograniczyć do czynności komornika od których przysługuje inny środek zaskarżenia (np.: przypadki przewidziane art. 853 § 2 k.p.c., art. 1027 § 2 k.p.c.) lub też skarga na czynności komornika została wyłączona decyzją ustawodawcy (art. 870 § 1 k.p.c.).

Uznać zatem należało, odmiennie niż to poczynił Sąd Rejonowy, że obowiązującą zasadą jest dopuszczalność skargi na czynności komornika, natomiast zastosowanie art. $767^{(3)}$ k.p.c.w kwestii jej niedopuszczalności, należy traktować wyjątkowo (F. Zedler, Dopuszczalność skargi na czynności komornika, Pal. 1987, Nr 12, s. 1-2).

Z tych względów należało orzec jak w sentencji po myśli art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, Sąd Rejonowy nada bieg skardze z 21 września 2015r., a następnie rozpozna ją merytorycznie.

SSR (del.) Łukasz Malinowski SSO Andrzej Dyrda SSO Anna Hajda